

Beje, dec 1. 1847.

~ Kedves Jancsim! (Fehér papírom részeseie elfogor, és
 imés az ominosus sárgaröden tén kovád imom.) Legelő
 sír is azon ballivadélméből rászalal hi, (szeged, s illecsőly
 sisek, minérens az hívesek) hogy én haragorom; Men
 tseu isseu! Igen unalmas poszta az a harag, rivás
 itly gyöngyélrebe állapostban, minöben barátom míg edclig
 is vaggot! s most is ha nem egeren ágyból, de háló löm
 lösből veszed e sorolat, azon ohajvás mellek hogy szeged
 legalább is az istván vagy a latadalomban kapjant.

Nem haragorom, és nem haragorom pedig, mert:
 soha sem mondan én az neled hogy öcsőfivel ne özőle,
 a mi én neled iról, és ers kezzeu is volna mőndanom;
 annán Perőfi is épen az esse Templében mi en alá
 kam, az aszponyhor nem men, és Karinygat világoran
 elmondá, miis? épen miné én szereuem. De nem is
 sam, nem ishasam neki most szídelequei e seles vita
 gou Szathmárban, Biharban Entélyben nem tudam hona
 urasitani levelmes, s ő a gyönyörű madár meg nem isa
 is léssz megállapításom itly. Most már tudom hogy Per
 neu van, de hol lakik? árcis hogy ő Perőfi, ne gondolja
 hogy az oszoba némes levelhontó kuzja larásat és ösmari
 öse, ha fel nem seppüt a Kró-s. Végerene pedig, nem
 bánom hogy nem isam, tudom hogy az neled is ööben ugy
 tele vola letre boldogsággal, hogy a barátág beride töle
 lesesen mellőrheto vata rénérol. Csak ő ima már nezen
 pár söt perőt én is minjais hasolat művelniel, -
 de haragunni? ettöl soksem volbam távolabb miné
 most.

Boldogságotnak Célremlöt önlöt; agra isseu.

hogy éneke nyíltanok a méres kezek! Nagy lábam
neje írásaiból hogy mély értelmű deit hölgy, se is mon-
dó; megérendelémek egymást! - De berreg én, - nem illa
dó dolog is megammit is megemléremi - én hol tapos ma,
gannat valami féle affonyi állások; barátság! Réprethetesi,
leu neheren meggy neren es a nőület, - a fene csúfi, sem
lyrelmes nem tudós leuni; sem nem bírom a ciszrel hó-
nembem; hisz pedig Schiller is híres „égi rovarok jönet
a földi életbe”.

Hanem hogy még egykor Peröfi lejel, nem
igen kareji a Dominus a mis is; az mondja nagyon is a
„Barátságban” - nem nyaltat falgat egymást más elöis meg az
igen erudat dolog, se pedig az isod hogy reményo cio-
kolornat, node ha séged is a léside. nem kareja's Más-
nak az az idegeunk, es nejt költöt!

En pedig még most is az mondom: hogy nem Éia
világonajni airam zavamas; Artemban emül már annyit be-
beliánt, hogy „éleg kalán sor is” (s. Vahor J.) e nejt hó-
ban Peröfi láma witez; se, nem lásham; egykor Peröfi
es vola mindeu öiödit trarunt. -

„Vahor lapjának úgye még most is függő,
ben van, ő gyönyem panna, a minis olvasad söt isod is,
dogy his- is gyöneyis, is kálustanság, meg a p'isem kupa mis,
Artemban lapjának megbukrami; Te nem érthetis egytrül sem,
a kálustanságot indat Peröfi éirhete; s. i. Vahor híres,
Artemban is bolgi-vagyrit, értéji is Heckenase; erétre
haragyt is. - Furca is, barátság, az egyir dolog! Nem bí-
an ember öis leuni belöle; Artemban: hogy értéji köveselise
köveselise, de nem igazságos; Artemban a manó kupa igazán
a dolyos. -

Egy Irécsi Marat én is iram, de minikogy
a pályarásra, „disszió” kell, söt köveselise is világonan,

ve enyém pedig inkább "lemondó" nem küldem fel; és
nygom rátelem ismét, hanem pályáim! Halvóg lesz va,
lami patvanista vagy Diabekher! Far és Mariam is va,
lami 40-60 strifa; röjpremi historia, jó lesz, valamelyik
Lupha. En' még jünnis sem kapram a kispaloty. Jöjse,
saját, remélem: hogy — nem is kapod. Hancu illesz
hancu példányomas, — az alapsabályok értelmeben — csatuzgan
firtul ő degyelmömet adni, ha törtélt harud is! —

En birtvan remélem baráson, hogy tavasszal sa,
lalkorhancu Perseu, az az vásárvó leendő; csak irj
reprentül, ne félj hogy riadó nem salalkozik).

Hallom, vagy inkább olvasom hogy képies dolgor
isz; én most sünderies szokasággal vesztötöm, s
már egy bele hoztam, hogy zime vesztit end

lengeti eunig; — mitor az érez egy éjzalai ol,
vazni vordt az ember, remensön csodalloris
az igazni napraim gyémántoron, Ésötö aron,
ben úgy hova hozat, hogy gyémánt-öröt kife,
feris nem has va. vagy ha a Carthausis
abarra az ember, példányvan, majd megzarat a
jüve, aruan kutyáta sem veszi. Jgy vagyot
a küllis dolgorral, — belecsönöröhem. —

Mi igazt én még nered aranyos Jánosom? hisz annyia
az epme viláigaban, s oly ligies tesslet van még barás,
ságunk, hogy rönyörcemüt, aprabb rönlményesiröl mis
sem isharot. — Laid: ha láttuk volna már egymás, se
azt kendenél: meggy-e még a hajad? én az felelnem:
meggy birony baráson, zime ropasz vagyos már! Hancu
dizeu mégé jó egy nagy nap, melken a sirt zairai
felpassannas? Oh nem! .. hancu mi egymás hozaita
dötünk, — addig pedig issem vele, csodollat léged
ei vedves kicider, a romaimaffony, müidnygöwlas!

Ugyen vele! nygubanasod Toupa.

Arany Jánosnak barátság.

Debrecen.
N. Váradi.

12

Szalontán.

X

4